

ALBINA

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

Aspect general al noii fabrici de aglomerare a minereurilor de la Combinatul siderurgic Galați.

MANIFESTUL BUNĂSTĂRII ȘI PROGRESULUI

Am citit cu însuflețire, Manifestul Frontului Unității Socialiste. Am văzut, în el, ca într-o oglindă, viitorul an de an mai luminos al patriei, al tuturor cetățenilor României Socialiste. Frumoase sînt realizările obținute de la ultimele alegeri și pînă acum, mărețe planuri de viitor ne sînt înfățișate de Frontul Unității Socialiste, care înmănușează, într-o coeziune de nezdrunțat, Partidul Comunist Român — detașamentul de avangardă al clasei muncitoare, conducătorul încercat al societății noastre — organizațiile de masă, profesionale și obștești, consiliile oamenilor muncii aparținînd naționalităților conlocuitoare, toate forțele sociale și politice ale țării. Intregul popor, unit prin aceleași năzuințe, întîmpină alegerile ce vor avea loc la 2 martie, cu încredere într-un viitor strălucit, încredere care își are izvorul în înfăptuirile de pînă acum. S-a dezvoltat impetuos industria. Zestrea industrială a țării noastre a sporit în ultimii trei ani cu 700 uzine, fabrici și secții noi, dotate cu tehnică modernă. S-a ridicat nivelul agriculturii. Cooperativizarea înfăptuită sub conducerea partidului a deschis drum larg modernizării și creșterii producției agricole, a adus schimbări calitative în viața oamenilor muncii de la sate. Datorită faptului că pe ogoarele țării lucrează azi aproape 100 000 tractoare, peste 55 000 semănători mecanice, 50 000 combine pentru cereale, precum și numeroase alte mașini; ca urmare a folosirii îngrășămintelor chimice, producția agricolă este în continuă creștere.

Cu toate greutățile pricinuite de secetă în ultimii ani, producția medie a perioadei 1966—1968 a fost cu 24 la sută mai mare decît media producției din 1961—1965.

Pe măsura creșterii producției în toate ramurile de activitate, a venitului național, s-a ridicat și nivelul de trai material și cultural al poporului. Tărînimia s-a bucurat și ea de o substanțială îmbunătățire a traiului său. Astfel, veniturile sale bănești pe 1968 au fost cu 25 la sută mai mari decît în 1965. Au fost introduse pensiile pentru țărîni cooperatori. Numărul satelor electrificate a ajuns la 9 200. Zeci de mii de învățători și profesori, ingineri agronomi, medici și alți intelectuali plătiți de stat pun umărul pentru a sprijini țărînimia să-și făurească o viață mai bună. În primii trei ani ai prezentului cincinal, au fost clă-

dite, la țară, peste 160 000 case noi. Cu aproape 30 la sută au fost desfăcute la sate, mai multe măruri decît în 1965.

Ne aflăm, deci, în plin urcuș. Suind pe treptele viitorului, așa cum arată Manifestul Frontului Unității Socialiste, vom merge mereu spre mai bine. Pînă în anul 1970, vor mai fi date în funcțiune încă 1 000 obiective industriale. Suflul innoitor al industriei va pătrunde mai adînc în județele mai puțin industrializate, dînd puteri noi unui număr

unelte, cu îngrășăminte chimice, cu tot felul de materiale necesare unei agriculturi moderne, la înălțimea vremurilor în care trăim. Se va extinde irigația, se vor lua noi măsuri împotriva eroziunilor, pentru îmbunătățirea soiurilor de plante și a raselor de animale. Bucurîndu-se și în viitor de sprijinul statului, cooperativele agricole vor trebui să-și mărească sistematic averea obștească, să efectueze un volum sporit de investiții.

Totul în slujba omului! Totul pentru îmbunătățirea traiului său, pentru prosperitatea generației de azi și a celei de mîine. Se va generaliza învățămîntul de zece ani, în vederea obținerii unei cît mai bune pregătiri a cetățenilor țării, a unei calificări superioare. Numai în 1969 și 1970 vor fi construite 7 000 noi săli de clasă pentru învățămîntul de cultură generală. Se vor ridica noi cîmine culturale, săli de cinematograf etc., etc.

Alături de creșterea nivelului de trai al întregului popor se va îmbunătăți continuu și traiul țărînimii. Astfel, în 1970, veniturile țărînimii vor fi cu 20 la sută mai mari decît în 1965. Se vor desface mai multe măruri industriale. La sate vor pătrunde, mai adînc, noi elemente ale civilizației, pentru ștergerea treptată a deosebirilor dintre sat și oraș.

„Odată cu puternicul progres al forțelor de producție, al economiei, științei și culturii, am pășit într-o etapă superioară de dezvoltare a orînduirii noastre sociale și de stat”, arată Manifestul. Trăsătura dominantă a vieții politice din acești ani o constituie întărirea continuă a unității social-politice a poporului. „Niciodată societatea românească n-a fost atît de indestructibil unită ca în prezent, cînd aceleași interese și năzuințe animă toate categoriile sociale în opera de desăvîrșire a construcției socialiste”.

Coeziunea societății noastre socialiste își găsește expresia în Frontul Unității Socialiste. Candidații săi în alegerile de deputați pentru Marea Adunare Națională și Consiliile Populare se angajează să militeze neabătut pentru întărirea continuă a orînduirii socialiste. Strîns uniți în jurul partidului, toți alegătorii vor merge cu însuflețire în ziua de 2 martie 1969, votînd pentru fericirea lor și a copiilor lor, pentru bunăstare și progres social, pentru pace.

ȘERBAN NEDELCU

PRIMĂVARA

de ION BANUȚA

Manifestul inimii luminează Țara
aruncă în Martie Primăvara
inundînd cerul, pragurile
tot înflorînd meleagurile.

Manifestul inimii ne adună
din noi, din soare, din iarbă, din lună,
în zidirea unui alt Mîine
în sarbătoare și în plină.

Manifestul inimii se grăbește
spre steaua de rubin, de vis ce crește
în România unde izvoarele
sînt limpezi ca soarele.

cît mai mare de localități, în vederea dezvoltării economice și edilitare.

Dezvoltarea multilaterală și intensivă a agriculturii noastre socialiste „...este o condiție dintre cele mai importante — spune Manifestul Frontului Unității Socialiste — pentru mersul înainte al întregii economii, pentru buna aprovizionare a populației de la orașe și a industriei, pentru ridicarea social-economică a satelor și creșterea nivelului de trai al țărînimii”.

Agricultura va fi înzestrată cu noi mașini și

IN
ACEST
NUMĂR:

FLOAREA TINEREȚII
de Baruțu T. Arghezi (pag. a 2-a)

LA DOUĂ DECENII
de Cl. Munteanu (pag. a 3-a)

ANDRIȘ
povestire de Józsa Béla

VERSURI
de G. Demetru Pan, Marin Călin și
Mihai Gavril (pag. a 5-a)

RĂSPUNS

la chemarea lansată

de căminul cultural Lipănești,

județul Prahova

Consiliul de conducere al Căminului cultural din Bălțești, intelectualii comunei, reprezentanții organizațiilor de masă și obștești, întregul nostru activ cultural, răspund cu entuziasm chemării lansate de Căminul cultural din Lipănești privind intensificarea activității cultural-educative de masă în vederea sporirii contribuției acesteia la îndeplinirea marilor obiective stabilite de partid pentru anul 1969.

Pentru dezvoltarea conștiinței socialiste a oamenilor muncii, a mobilizării lor și mai active la cunoașterea temeinică și îndeplinirea politicii partidului și statului nostru, pentru cultivarea dragostei de patrie, pentru cultivarea atitudinii înaintate față de munca în comun și a răspunderii cetățenești față de societate vom desfășura o activitate multilaterală orientată potrivit cerințelor, aspirațiilor și preferințelor manifestate de populație cu mijloace și în forme moderne și la un nivel corespunzător exigențelor actuale.

În acest scop și ca răspuns la chemare ne angajăm să îndeplinim următoarele:

1. Un ciclu de manifestări intitulat „În anul 25” alcătuit din jurnale de actualități care să înfățișeze tabloul îndeplinirii politice, economice, sociale și culturale din România Socialistă, întâlniri cu cadre de partid, din economie, simpozioane și seri literare privind transformările ce au avut loc pe harta județului nostru.

2. O cronică lunară intitulată „REFLECTOR BALTEȘTEAN” despre activitatea economică, gospodărească și social-culturală locală, despre viața socială și etica populației acestei comune.

3. Acțiuni cultural-artistice prilejuite de marile evenimente din viața cooperativelor agricole de producție (inceperea campaniei agricole de primăvară, recoltarea grâului, sărbătoarea recoltei, sărbătoarea frunțașilor).

4. Îmbogățirea vieții cultural-artistice a comunei prin: organizarea — în cinstea zilei de 23 August — a unei expoziții de cusături la care își va aduce contribuția „Cercul de cusături”; solicitarea periodică a unor instituții artistice profesioniste din Ploiești și din alte orașe pentru

organizarea unor spectacole teatrale și muzicale, inițierea unor întâlniri cu realizatori ai unor filme românești prin intermediul Clubului „Iubitorii filmului”.

5. Dezvoltarea și ridicarea pe o treaptă artistică superioară a mișcării artistice de amatori din localitate în cadrul celui de-al IX-lea Concurs republican și al Expoziției biennale de artă populară și artă plastică. În acest sens vom pregăti și prezenta în concurs brigada artistică și un grup vocal. Totodată vom prezenta în premieră o piesă românească de teatru.

6. Stimularea preocupărilor de autoinstruire manifestate de locuitorii comunei, prin alcătuirea trimestrială, împreună cu biblioteca comunală, a unui „Buletin al autodidactului” cuprinzând recomandări de cărți și publicații, de emisiuni ale radio-televiziunii, de filme, precum și informații asupra acțiunilor aflate în pregătire la căminul cultural.

7. Va fi organizată în luna septembrie 1969, întâlnirea fiilor satului pe generații: 1934—1944, în cadrul căreia se va trece în revistă contribuția personală la opera de construire a socialismului.

8. Mobilizarea mai intensă a resurselor locale pentru dezvoltarea bazei materiale a căminului cultural: înzestrarea căminului cu noi mijloace moderne de practică culturală (un aparat de filmat, diafilme, peliculă); înfrumusețarea continuă a localului căminului; realizarea unei vitrine luminoase pentru popularizarea acțiunilor culturale. De asemenea, se va lărgi spațiul cultural prin construirea unei noi săli de festivități.

CONSILIUL DE CONDUCERE AL
CĂMINULUI CULTURAL DIN
BALTEȘTI — PRAHOVA

FLOAREA

TINEREȚII

Cît ține tinerețea?

— Cît se simte omul tânăr! — mi-a răspuns la întrebare un albit de ani, rapsod dintr-un sat vilcean.

După focul cîntecului și sprinteneala arcului, nu puteam decît să-i dau toată dreptatea: vigoarea cîntecului era în floarea tinereții!

Dar subiectul însemnării de azi — aș vrea să-l opresc numai pe vârsta anilor lui Făt-Frumos și ai Cosinzenei.

Tinerețea e vârsta cînd se plămădește frumusețea sufletului și cînd jarul inimii aprinde puzderii de stele... E vârsta în care fostul copilandru pornește să cucerească lumea și pornește spre marile înfăptuiri ale gîndurilor și ale vieții lui, cu încredere în viitor, curajos și înțelept.

Tinerețea e de fapt întreg tineretul țării, dezvoltat în condițiile superioare de viață, comparativ cu timpurile bunicilor, în stare să furnizeze energii sufletești, de muncă și creație, în folosul îmbogățirii nivelului general de civilizație.

În lumea satelor noastre, tineretul reprezintă valoroasa legătură dintre generațiile în formare și generațiile călitate ale întregului popor. Și pentru că este una din treptele de nădejde ale progresului și civilizației sub toate aspectele, tineretului îi revin sarcini de onoare în stabilirea echilibrului dintre timpuri, obiceiuri, generații și valori.

În viața spirituală a țării, tineretul e chemat, datorită pregătirii lui multilaterale, să fie stegarul ideilor noi, dar și păstrătorul de nădejde al unui tezaur, în care s-au adunat averile sufletului și muncii poporului nostru, de peste două mii de ani. El trebuie să fie conștient de acest lucru și îndrumat necontenit spre a înțelege toate formele de viață și manifestare ale poporului, pe cele trei dimensiuni ale timpului: trecutul istoric, prezentul dinamic, viitorul năzuințelor implinite!

Intrarea în viața intimă a tineretului, a unor mijloace comode de completat timpul liber — cum sînt aparatul de radio cu tranzistori, discurile, motocicletă, serile de dans, cinematograful, contactul facil cu orașul — nu trebuie să constituie însă o răsturnare de valori, mai puțin o ruptură cu tradițiile, așa cum se mai întimplă prin unele locuri. Toate mijloacele moderne de muncă, de distracție, de viață colectivă, se cuvin înțelese ca niște valori de adăugat celorlalte, și nu ca niște obiecte de schimb.

În viața căminului cultural și în general în viața comunei și a satului, tinerii joacă un rol social deosebit de important și tot atît de folositor în crearea unei ambianțe de înaltă calitate sufletească. Ideile lor înnoitoare și forța lor de muncă, altoite pe experiența celorlalți, sînt chemate să îmbogățească, zi de zi și săptămîină de săptămîină, toate manifestările culturale, artistice și educative.

Dinamic și voios, plin de vigoare și încredere, înfăcărât de perspectivele largi de afirmare, tineretul satului sau al comunei are toate posibilitățile de realizare și implinire, ca și toate drepturile la înălțarea experienței adunate de înaintași și transformării ei în inițiative și valori contemporane.

Drumurile vieții sînt larg deschise pentru oricare tânăr. Tot ce se cere, este ca pasul să fie făcut cu fruntea sus, cu inima deschisă, cu surîsul pe buze, astfel ca în mintea și brațul tare al fiecărui tânăr să tresară vigoarea, înțelepciunea, cîntecele și faptele unui popor, care a biruit muncind și a muncit ca să biruie!

MIRON ȘTEFĂNESCU

BARUȚU T. ARGHEZI

antologie lirică ploieșteană

TORȚE, TORȚE, TORȚE...

După modelul altor cenacluri literare, o nouă antologie, de astă-dată ploieșteană, vine să înflorească peisajul nostru literar.

Apariția aceasta este îmbucurătoare, cu atît mai mult cu cît aceste antologii aduc în actualitate nume noi, de multe ori remarcabile.

Torțe, torțe, torțe... cum se intitulează antologia lirică ploieșteană, apare cu puțină vreme înainte de împlinirea a două decenii de la înființarea cenaclului literar al orașului Ploiești. În paginile acestei antologii înțelminim adevărate torțe ale talentului și strădaniei unor membri ai cenaclului, unii dintre ei fondatori, alții mai tineri.

Sigur că nu toți cei care publică în aceste antologii vor ajunge celebri, dar cu siguranță că unii dintre cei antologați aici vor lăsa urmașilor lor strădania unei vieți care nu s-a irosit în pustiu.

Exemplele pot fi destule și ele îndreptățesc aceste apariții.

Cr.

Și acum, atenție la mine!
(Cercul de balet de la căminul cultural Lipănești-Prahova)
Foto: E. ZERONIAN

AGENDA

ELECTORALĂ

În aceste zile, întreg pămîntul românesc trăiește cu însuflețire sărbătoarea pregătirii alegerilor. După o zi de muncă rodnică, muncitorii, țărani și intelectualii vizionează, în cadrul așezămintelor de cultură, manifestări culturale complexe înfățișînd bilanțul marilor realizări dobîndite în cei 25 de ani care au trecut de la eliberare.

Un popas prin cîteva din comunele județului Galați, situat la confluența dintre Dunăre, Prut și Siret, ne-a oferit prilejul să fim martori la asemenea entuziaste manifestări.

Peste o sută cincizeci de mii de cetățeni au participat la 900 de întâlniri cu activiști de partid care au vorbit despre noua față a patriei, a județului și a comunelor. În comuna Cuca, de pildă, cîteva sute de participanți au ținut să fie prezenți la expunerea „România — orizont 1968”. La Independența, Valea Mărului și Corod au avut loc conferințe pe tema „Județul Galați în plină dezvoltare”. O expunere pe tema dezvoltării agricultu-

rii județului a fost ținută la căminul cultural din Nicorești. A urmat apoi spectacolul brigăzii artistice care a prezentat succesele înregistrate în ultimii ani în acest sector de activitate. Cîteva cifre semnificative: 11 845 tone legume și fructe livrate pieței în anul 1968, 8 190 kg. struguri la hectar realizați în podgoriile I.A.S. Nicorești, Ionăești și Ivesți, 87 438 hl. de lapte, 5 222 tone carne livrate statului etc.

Expunerile privind dezvoltarea industrială a județului au fost audiate cu luare-aminte la Movileni, Foltești etc. Spicim cîteva date din realizările relevate cu acest prilej: sporirea cu 416,4 la sută a ritmului de dezvoltare a industriei în anul trecut față de 1960, creșterea producției industriale globale la 10 824 lei pe cap de locuitor etc.

La Băneasa și Tulucești expunerile au fost însoțite de pasionante călătorii pe hartă. În comuna Independența s-a organizat o masă rotundă cu elevii, privind succesele

economiei naționale și culturii obținute în ultimii ani.

De un deosebit succes s-a bucurat la Tulucești seara de întrebări și răspunsuri pe marginea Constituției Republicii Socialiste România.

Acum, cînd consemnăm aceste rînduri, manifestările culturale închinete alegerilor continuă. La numeroase puncte de documentare din incinta consiliilor populare, sute și sute de țărani cooperatori și intelectuali vin să consulte listele de alegători, să se informeze asupra succesorilor dobîndite în anii construcției socialismului. Cu toții simt mîndria recapitulării bilanțului acestor ani. Cu sentimentul trăinicieii în inimă și în minte ei își vor da votul, în prag de primăvară, celor mai buni fii ai poporului.

Întregul pămînt românesc freamătă. Memoria cîmpurilor mănoase se cunună cu eforturile prezentului și viitorului într-o uriașă simfoniă.

LA DOUĂ DECENII

Ședința plenară a Consiliului Uniunii Naționale a Cooperativelor Agricole de Producție din săptămîna trecută a întrunit toate atributele unui eveniment important al acestui început de an. Și, dacă avem în vedere faptul că peste 30 de zile se împlinesc două decenii de cînd, prin hotărîrile plenare ale Comitetului Central al partidului, s-au pus bazele agriculturii noastre noi, se poate spune că ședința a avut și un caracter festiv.

Bilanțul celor 20 de ani este cit se poate semnificativ. El înfățișează o serie de succese reale și indiscutabile în toate sectoarele agriculturii noastre, succese care scot în evidență cu limpezime modul în care s-au îndeplinit indicațiile partidului și guvernului, privind ridicarea agriculturii cooperatiste pe o treaptă superioară. Ele se văd în eforturile ce se fac pentru asigurarea bazei tehnico-materiale a sectorului cooperatist agricol, în creditele pe termen lung acordate unităților cooperatiste, în achiziționarea de către stat a produselor agricole la prețuri bune și ferme. Avem în prezent 289 de întreprinderi pentru mecanizarea agriculturii, care dispun de 66 700 tractoare, 45 800 semănători mecanice, 33 800 combine de recoltat păioase și alte mașini agricole, puse la dispoziția cooperativelor agricole. Se fac eforturi mari pentru sporirea producției de îngrășăminte chimice și de alte substanțe

pentru combaterea bolilor și dăunătorilor. S-au alocat importante fonduri în vederea extinderii irigațiilor și a celorlalte îmbunătățiri funciare, în scopul sporirii producției agricole; s-au asigurat și se asigură în continuare cantități sporite de semințe de o mai mare productivitate, material săditor pentru vii și livezi, animale de rasă superioară. În fiecare an, agricultura cooperatistă este creditată cu 4—5 miliarde lei, din care o bună parte reprezintă credit fără dobîndă.

S-a vorbit și despre rodul pămîntului, ca urmare a măsurilor amintite, a eforturilor făcute de stat, a muncii harnice a țărănimii noastre și a celorlalți lucrători din agricultură. Edificatoare este, de pildă, producția anuală medie obținută în primii trei ani ai cincinalului, care se ridică la 13,3 milioane tone cereale, depășind cu 220 de mii tone prevederile planului pentru acești ani și cu 2 milioane 400 mii de tone realizările anuale din cei cinci ani anteriori. S-au extins plantațiile de pomi și de vii, s-a dezvoltat legumicultura, s-au obținut rezultate bune în creșterea animalelor și, firesc, au sporit veniturile cooperativelor.

Aceasta este realitatea zilelor noastre. Și această realitate este demonstrată, în chipul cel mai grăitor, de peisajul contemporan al satului, de modul de trai al țărănimii, care, numai în anul trecut, pentru produsele vîndute statului, a primit

16 miliarde 600 milioane lei. Agricultura cooperatistă a dat însă în acești 20 de ani și un produs de factură nouă, ce nu putea fi realizat în condițiile trecutului, și anume, un admirabil fond de organizatori pricepuți și talentați, președinți, șefi de brigadă sau de echipă, crescători de animale sau legumicultori, membri cooperatori înaintați, care au făcut să dea rod chiar și pămînturilor considerate sterpe și care privesc ceva mai departe decît ograda personală. Și aceasta este una din marile schimbări care alcătuiesc istoria celor două decenii.

Au fost și încă se mai ivesc, desigur, și unele neajunsuri. Asupra lor s-a insistat cu toată răspunderea unor gospodări care își dau seama de realitățile locale, de condițiile specifice. S-au făcut comparații și s-a arătat că mersul înainte al cooperativei agricole depinde în primul rînd de felul în care sînt puse în valoare condițiile locale, cum se folosește pămîntul, cum se aplică știința și tehnica, cum se organizează munca și cum se face retribuția ei. Tot atît de important este și felul cum se pune în valoare priceperea maselor de cooperatori. Și dacă, în general, cooperativele agricole au cunoscut o dezvoltare neuniformă, aceasta înseamnă că nu peste tot s-a acordat atenție factorilor amintiți. Așa se explică de ce în toate zonele fie de șes, fie de deal, se află atît cooperative puternice cît și cooperative mai slab dezvoltate. S-a arătat că în zonele de deal și premontane condițiile sînt mai puțin favorabile și, ca atare, de aici rămînerea în urmă a unor cooperative agricole. Că terenurile de deal

sau premontane nu se pot compara cu șesul Bărăganului, Banatului sau al Cîmpiei Dunării este foarte adevărat. Dar tot experiența multor cooperative dovedește că prin dezvoltarea ramurilor specifice, tradiționale, cum sînt creșterea animalelor, pomicultura, viticultura se pot obține rezultate foarte bune și în zonele de deal.

Cooperativele agricole vor trebui să dea mai multă atenție dezvoltării zootehniei, care nu a crescut pe măsura posibilităților.

Este știut că întărirea economică și pe această bază creșterea valorii zilei-muncă depinde de o serie de factori, printre care: sporirea fondului de acumulare pentru lărgirea producției, de participarea la muncă a membrilor cooperatori, efectuarea la timpul optim a tuturor lucrărilor agricole etc. Faptele arată însă că în prezent, peste o mie de cooperative alocă pentru acumulări fonduri sub prevederi, iar un mare număr de cooperative nu folosesc complet mijloacele de care dispun.

Modul în care s-au dezbătut toate laturile activității cooperative agricole, prețioasele recomandări făcute de către tovarășul Nicolae Ceaușescu, angajamentele luate de către vorbitori și propunerile celor prezenți la ședință vor da un impuls și mai mare muncii de consolidare economică și organizatorică a tuturor cooperative agricole și vor duce la afirmarea tot mai mult a cooperației agricole.

CL. MUNTEANU

FILE DE CRONICĂ

BALTA ALBĂ — BUZĂU

Mîngiate de adieri de legendă, apele Bălții Albe adună din timp îndepărtat minunile pămîntului și le preface în leacuri tămăduitoare. Din documentele vremii rezultă că băile din Balta Albă erau cunoscute cu multe decenii în urmă. În jurul anului 1840, Constantin Bălăceanu ridică pe malul bălții primele barăci cu vestiare și salon. Bibescu Vodă trimite de asemenea un medic ca să observe efectele terapeutice ale apei. Acesta alcătuiește un raport în care arată printre altele că: „Boli foarte grele care s-au tratat la băi în străinătate s-au vindecat la Balta Albă...” Renumele stațiunii crește. S-au înălțat hoteluri model, s-a amenajat un parc atrăgător și un salon-cazinou pentru petreceri, și deodată prăpădul... În timpul primului război mondial instalațiile se deteriorează iar mobilierul se instrăinează. Perla de odinioară a Bărăganului intră aproape în anonimat.

În ultimii ani, însă, cercetările de laborator au scos la iveală elemente care confirmă proprietățile apei. Organele locale au început deja amenajările pentru redarea vechii stațiuni în circuitul balnear al țării. Prefacerile au continuat și pe tărîmul economiei agrare. În anul 1955, 25 de familii de țărani din satul Balta Albă puneau bazele cooperativei agricole de producție. Și dacă la început cooperativa avea 133,50 hectare în prezent suprafața terenului arabil se ridică la 1 166 hectare la care se adaugă 31 hectare vită de vic nobilă și 4 hectare livadă.

Multă vreme cei din Balta Albă și-au pus întrebarea dacă viața lor s-a schimbat odată cu eliberarea sau din momentul în care s-au unit pămînturile și tot ei și-au răspuns: aceste două evenimente sînt strîns legate căci ele au însemnat premisele vieții pe care o trăiesc acum.

Comuna lor e mare avînd peste 5 500 locuitori. Pe întinsul ei sînt numeroase edificii social-culturale și edilitar-gospodărești. Există în comună patru cîmine culturale, care atrag numeroși iubitori ai cîntecului și ai jocului și ai teatrului. Ușile cîminelor culturale sînt totdeauna deschise tuturor indiferent de vîrstă. Pentru cei mici sînt deschise cele patru grădinițe unde educatoarele inimoase îi pregătesc pentru anii care urmează. Viitoarele mame au la dispoziție o casă de nașteri. „Învățătura de carte este acum — așa cum spunea Ioachim Botez prin 1955 — o vatră de dragoste și lumină pentru vîrstarele celor care-și agonisesc plina cu munca”. Și adăugăm noi, în comuna Balta Albă există șase școli. Iar în satul Amara dacă în 1902 erau numai 14 școlari și un învățător azi sînt 500 de elevi și 24 de cadre didactice. Realizările de pînă acum se cer dezvoltate. Și vor fi. Pentru că ei — cei din Balta Albă ca peste tot în județul Buzău, în patria noastră sînt realizatorii și în același timp beneficiarii ai muncii pe care o depun.

ALEXANDRU DEȘLIU

Santier de irigații în terasa Brăilei

Presa a ilustrat pe larg ecoul chemării adresate de la Galați consiliilor populare, oamenilor muncii din municipii, orașe și comune în vederea mai bunei gospodăririi a orașelor și satelor. Au răspuns toate județele, între care și județul Bacău. Și angajamentele sînt demne de consemnat.

Prilejul de a sta de vorbă cu tovarășul AUREL CALIMANDRIC, vicepreședinte al acestui consiliu popular ne-a relevat cîteva aspecte semnificative ale transformărilor petrecute în acest județ.

„Intrecerea patriotică între orașe și comune, ne-a declarat el, ne-a adus frumoase rezultate. Anul trecut, valoarea lucrărilor s-a ridicat la suma de 93 milioane lei, cu o depășire de 13 milioane față de prevederi. Dar poate că cifrele nu spun atît cît trebuie, deși limbajul lor este concret. Ca să fim mai bine înțeleși, aș vrea să spun că un oraș ca Buhușul, altădată un tirgușor neînsemnat, devine un centru tot mai bine amenajat. În întrecere, a ocupat primul loc pe județ. La fel sînt și orașele Moinești și Tirgu Ocna.

Dar schimbări s-au produs și în viața satelor unde elementele de

MARGINALII la o trecere prin județul Bacău

urbanizare sînt tot mai evidente. În fruntea lor se află comunele Cașin, Ardeozani și Urechești. Unul din aceste elemente — electrificarea — pătrunde, ca în întreaga țară, tot mai adînc, deși județul nostru nu se numără printre cele cu o electrificare prea avansată. (Are numai 52 la sută din sate electrificate). Dar la cele 82 sate electrificate anul trecut se adaugă cele 60 ale anului în curs. Și atunci situația se mai luminează, ca să spun așa.

În seama organelor locale va trebui să stea cu mai multă acuitate problema valorificării peisajului atît de frumos și de pitoresc, în spe-

cial în zona de munte. Slănicul, această așa-numită perla a Moldovei, va cunoaște o neîntreruptă modernizare. În acest an, în afara lucrărilor de gospodărie curentă, va fi dat în folosință un complex balnear în valoare de peste 9 milioane lei. Vom construi noi campinguri și moteluri, astfel ca turiștii să fie atrași spre aceste locuri.

Pentru a completa acest tablou general aș vrea să mai spun că în fapturile pe plan social-cultural dau o notă aparte noii înfățișări a satelor noastre. Perspectiva generalizării învățămîntului obligatoriu de 10 ani ridică problema construirii

de noi localități școlare. Nu trebuie să uităm că Bacăul este unul din județele cu cea mai mare natalitate din țară. Aceasta ne face să ne gîndim cu toată grija la spațiul școlar ce trebuie să-l asigurăm viitorilor elevi și la cadrele didactice ce le pregătim și prin Institutul Pedagogic din Bacău. Cifrele privind construcțiile realizate sînt grăitoare, dar în raport cu necesitățile de perspectivă ele nu ne pot mulțumi. Pentru viitor punem mare importanță pe stabilitatea cadrelor didactice. În acest scop vom asigura construirea de locuințe personale în localitățile rurale.

Planurile noastre sînt ample, lucrările gospodărești numeroase. În actuala campanie electorală se vor face, desigur, noi propuneri pe care le vom putea duce la îndeplinire cu ajutorul maselor de alegători.”

Cele spuse de tovarășul Aurel Calimandric ne îndrituiesc să considerăm că acest continuu progres gospodăresc stă în puterile și în voința locuitorilor județului și a organelor locale de partid și de stat.

CONST. ȘIRBU

CARTE

CE OFERĂ

CITITORILOR SĂI

EDITURA TINERETULUI

Inițial intenționam să prezentăm cititorilor noștri planul de apariție de carte al mai multor edituri. O primă legătură cu Editura Tineretului ne-a făcut să ne limităm deocamdată numai la activitatea editorială a acesteia, pentru că aici planul pe 1969 este foarte bogat. Și nu numai ca număr de titluri și de autori, ci și ca genuri de literatură și — în general — ca domenii de activitate culturală și științifică.

În privința romanului, în cursul acestui an vor continua să fie publicate autori notabili, cunoscuți deja publicului consumator de literatură. Dintre aceștia, N. Breban cu *Ingerul de gips*, Eugen Barbu cu *Princepele*, L. Fulga cu *Nemuritoarea*, Paul Georgescu cu un roman cărui încă nu i-a definitivat titlul vor fi prezenți în librării.

Diversitatea genurilor de literatură este bine servită de organizarea unor colecții, pe care cititorii și le-au dorit dintotdeauna și care au prins chip de-abia în anul din urmă. Anul 1969 va continua această inițiativă și astfel, în colecția „Romane de ieri și de azi” vom reciti printre altele *Romanul Adrianei* al Hortensiei Papadat-Bengescu și *Două ambasade* al lui Mihnea Gheorghiu.

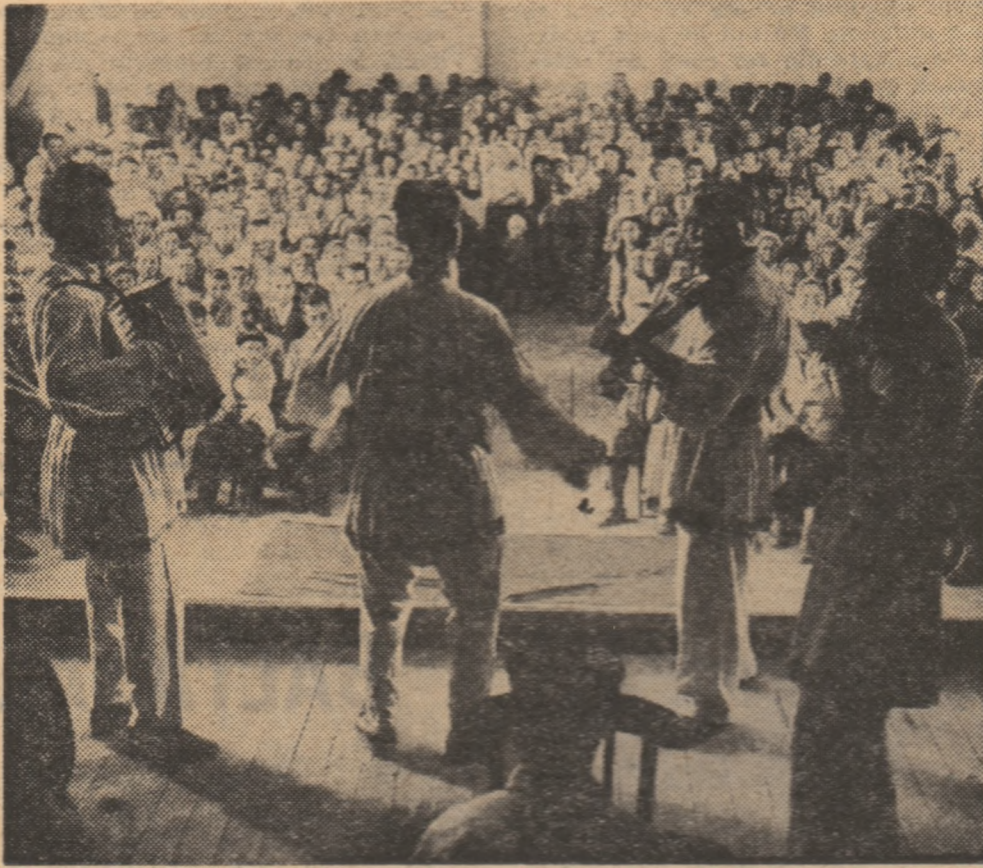
Colecția „Lyceum”, apreciată și căutată nu numai de elevi, va edita mai departe opere ale clasicii noștri, ale scriitorilor consacrați, ale unor mari oameni ai culturii românești. Creangă, Caragiale, Odobescu, Macedonski, Heliade Rădulescu, V. Pîrvan, L. Blaga, Rebreaanu, N. Iorga, sînt cîțiva din autorii editați în tiraje masive, într-adevăr impresionante — de la 30 de mii în sus.

Poezia are și ea reprezentanți de seamă în acest an. Editura Tineretului va publica *Poezii de dragoste* de A. E. Bakonsky, volume de *Versuri* de Ion Barbu, Eugen Jebeleanu, N. Stănescu, Cezar Baltag, *Poeme* de Ion Alexandru, *Cavalerul trac* de Ion Gheorghe. O reeditare cu adăugiri ne prilejuiește o plăcută reîntîlnire cu *Cînticele figănești* ale lui Miron Radu Paraschivescu.

Traducerile constituie o preocupare constantă a Editurii Tineretului, care și-a propus să tipărească, în trimestrele următoare, romane de aventuri de F. Cooper, Karl May, T. Gauthier și Mark Twain. Se pregătește un roman al americanului W. Saroyan, *Numele meu e Avram* și ni se promite celebrul roman al englezului R. Graves, — *Eu, Claudiu împărat*.

Desigur, cu toate aceste menționări, planul editorial nu este epuizat.

M. V.

De pe scenă

calendarul tradițiilor

FAURAR

La rindu-i, luna februarie își are și ea locul îndătinat în calendarul tradițiilor populare. Mai poartă numele de Faur sau Făurar, fiind luna făurarilor de fier, cei care pregătesc plugurile pentru arat. De acest răstimp al anului sînt legate, de asemenea, și o serie de cunoștințe și credințe populare care-și au obirșia într-o străveche experiență, îmbrăcînd un potrivit veșmînt folcloric, cum sînt asemenea versuri, adăvurate „buletin meteorologic” al lui februarie, cu neașteptatele sale alternări de temperatură: „Faur ferică / și desferică. / Două săptămîni ferică, / iar două desferică”.

O bună parte din atmosfera sâr-

bătorească a începutului de an se continuă, de pildă, sub forma colindelor unor mascați, amintite de scriitorul Ion Pop Reteganul pentru Munții Apuseni, care, datorită jocurilor lor vesele, poartă denumirea de măscăruși. Alte obiceiuri se leagă de ciclul muncilor calendaristice care, de altfel, stă la baza acestui calendar al tradițiilor populare. Așa este Lunea păstorilor, de la începutul lui februarie, cînd aceștia primău în dar turte de la stăpînii oilor.

Multe din datini sînt, de fapt, rodul aceleiași străvechi experiențe populare care l-a învățat pe țaran să observe legătura dintre firea animalelor și preschimbarea vremii, dar și a unei firești înclinații de a conferi o semnificație poetică fenomenelor naturale. Așa este Ziua sau Sărbătoarea ursului, țînînd tot de Faur.

„Se spune, prin Moldova, că în pomenita zi, ieșind din birlog, ursul „de-și vede umbra, se bagă cu atît mai afund cu cît a ieșit”, iar dacă e „nourist” și nu-și vede umbra, atunci nu mai reintră în „bortă”, prevestind astfel că gerul se va frînge și, nu peste multă vreme, se va desprimăvora.

Ba mai mult, încinge un joc ceva mai abilit decît în cîntecul cu care ursarul îi îndemna pe frații săi captivi:

„Din călcîi încetșor / și din talpă binșor! / Sus Martine! / Și mai bine”...

De foarte demult împămîntenită în folclorul nostru, de unde, de pildă, a trecut pilduitor și în povestirile lui Ion Creangă, figura ursului apare înzestrată cu atributele mitologiei populare. Astfel a pătruns și în calendarul tradițional: se zice, prin părțile Sucevei, că dacă, în ziua pomenită, odată ieșit din birlog, ursul apucă să bea apă, îl poți prinde ușor, dar dacă nu, atunci, asemenea voinicului din poveste, nimeni — aviz vînătorilor! — nu se poate apropia de el.

ALEXANDRU POPESCU

FILM

O cenușăreasă a genului*)

Există prejudecata — și la Studio-ul București — că publicul consumă cu precădere comedii. Bună (mai rar), slabă, foarte slabă, cu sau fără împușcături, cu sau fără portative numai comedie să fie! Asta s-a cam văzut din producția ultimilor ani (faimoasele *Dragoste la zero grade*, *Vin ciclului*, *K.O.*, *Corigența* d-lui profesor etc., etc., etc. — de trei ori!).

Că lumea vrea să ridă e adevărat. Dar la o „comedie” cu umor căznit or făr-de sau care adună poante de mult știute — nu poate ride oricît s-ar sili. Este cazul *Pantofului lansat de curînd pe ecrane*, o adevărată cenușăreasă a genului. (În paranteză fie spus în legătură cu pre-

ferințele publicului: lumea preferă filme bune).

Ar fi absurd să avem de la această comedie muzicală alte pretenții decît să ne amuzăm și eventual să reținem vreun șlagăr. Dar ceva pretenții putem să avem, mai ales că pe generie apare numele veteranului comediei cinematografice românești, regizorul Jean Georgescu (autor al mai multor ecranizări după Caragiale — printre care una, *D-ale carnavalului*, unică în peisajul nostru cinematografic — al filmelor Directorul nostru, *Visul unei nopți de iarnă* etc.).

De unde provine sentimentul de insatisfacție care te însoțește pe parcursul vizionării? Primul șoc l-am simțit după ce actorii au des-

chis gura. După un pregenerie spiritual în care cei de pe ecran schimbă zimbete complice cu noi, cel din sală, se termină — din păcate — pantomima și începe un dialog artificial scris și, mai ales, nenatural rostît. (O mostră de discuție purtată în cîteva clipe de răgaz între doi colegi de breaslă și de serviciu: — De la un timp estetica operației vă preocupă în mod deosebit. / — Nu trebuie să uităm că e vorba de oameni. / — Desigur!)

Nu ar fi atît de grav nici faptul că intriga filmului e mai mult decît subțirică. Se obișnuiește ca la o comedie muzicală aceasta să fie numai un pretext pentru legarea unor numere din „spectacolul” prezentat în film. Dar barem „numerele” muzicale și cele coregrafice în așteptarea cărora trebuie să suportăm peripeciile mai mult sau mai puțin sentimentale de pe ecran să nu fi fost la fel de mediocre ca și amintitele peripecii...

Apoi nu ne-ar deranja atît că în mare măsură e vorba de o însăllare de sebeciuri — unele de un indoiel-

nic nivel revuistic (Omul cu tusea, interpretat de Ciupi Rădulescu), altele acceptabile mai ales datorită expresivității interpretului (Cel care nu știe să facă nimic — Ion Păscuț), altele chiar reușite (măturătorul care joacă golf cu gunoaiele — Ion Niță) — cît faptul că nu sînt niște schecluri tratate cinematografic ci puteau fi debitate la orice spectacol de estradă. Atunci cînd autorul utilizează modalitățile filmului realizează secvențe reușite. Vezi gluma cinematografică cu imaginea dirijorului care atacă cu un gest monumental o partitură simfonică urmată de jazz a orchestrei din restaurantul imaginii următoare. Vezi dansul în timpul cărui interpreta schimbă instantaneu costumația. (Din păcate procedeu i-a plăcut atît de mult regizorului încît îl mai folosește din nou la un alt moment coregrafic — devalorizîndu-l.)

Iar pantofului, care apare și el la un moment dat al acțiunii, regizorul nu-i hărăzește un rol mai mare decît trio-ului format din talentații interpreți Aurel Cioranu, Mihael Ciucă și Willi Donea: adică nici unul. Ba da, pantoful este folosit barem în titlu, dar cei trei, deloc.

În aceste condiții, a vorbi despre interpretarea actoricească mi se pare inutil. Remarcăm doar că diletantismul pare că înconjoară nu numai pe numeroșii debutanți ci și pe unii din actorii consacrați. Cîteva roluri (în special cele ale conducătorilor Teatrului de estradă) sînt interpretate cu o totală ignorare a ceea ce se cheamă film. Printre actorii care se ridică totuși deasupra nivelului vom nota pe Constanța Cimpeanu (d-ra Cucu) și Ovid Teodorescu (frierul). În rolul principal, Ioana Pavelescu, la prima sa apariție pe ecran depune multe strădanii pentru a se achita onorabil de sarcina sa. În încheiere vrem să notăm — spre aducere aminte în cazul unor recidive — numele lui Al. Culescu, coautor al scenariului împreună cu regizorul.

VLADIMIR PANĂ

*) „Pantoful cenușăresei” — producție a Studioului „București”.

Vorbe din popor și tîlcurile lor

Pentru sensul pe care îl exprimă această vorbă „cu jumătate de gură” sînt desigur, în limba noastră, destule alte forme. Putem spune, de pildă: fără convingere, nu îndeajuns de hotărît sau nu pe de-a-ntregul decis.

Cine ar putea contesta că, pusă față în față, pe de o parte, aceste formule, iar pe de alta, expresia „cu jumătate de gură”, aceasta din urmă este înzestrată cu o mai mare forță de plasticitate și de sugestie de cît celelalte?

Și, cu toate acestea, cît de rar apelează autorii de astăzi ai textelor literare la bunele servicii pe care li le-ar putea aduce pentru

a imprima scrisului lor relief și culoare.

Clasicii noștri i-au cunoscut acestei vorbe mai bine resursele expresivității de care ea este capabilă.

Cînd Ion Creangă vrea să sugereze contradicția dintre spusele oarecum fărnice ale unui personaj din basmele sale și ceea ce el în realitate gîndește, notează că urarea pe care craiul o face („Bun sosît la noi, voinice”) este rostită „cam cu jumătate de gură”.

Ar putea spune cineva că, fiind vorba de o poveste, numai o atare expresie de tip popular își avea rostul acolo unde a plasat-o ma-

rele nostru scriitor. De bună seamă, așa stau lucrurile. Dar — întrebăm — în cîte texte nu este sacrificată unitatea stilistică datorită tocmai faptului că — ignorate sau, pur și simplu, necunoscute — atîtea expresii de factură populară nu sînt folosite pentru a caracteriza un gest, o acțiune, un personaj?

Fără a renunța la ceea ce reprezintă achizițiile noi ale limbii din punctul de vedere al vocabularului, să dăm expresiilor populare atenția pe care ele o merită. Stilul nostru nu va avea decît de cîștigat.

N. MIHĂESCU

Andriș

Printre lucrările lui Józsa Béla (născut în 1898 în sâtcuțul Hoghia lângă Odorheiu Secuiesc, asasinat de autoritățile fasciste horthiste în noiembrie 1943 la Someșeni, lângă Cluj) se găsesc și trei povestiri — Andriș, M-a înghițit orașul și Înțînirea — cu vădit caracter autobiografic. Scrise în anul 1935, ele poartă pecetea contemporaneității, nu numai prin conținut ci și prin stilul, construcția frazei și estetica lor. Conciziunea, profunzimea, trăirea lăuntrică,

conflictul real născut între Andriș, eroul principal, și lumea inconjurătoare fac din aceste povestiri, lucrări valoroase atât din punct de vedere artistic cât și documentar. Despre rolul minor pe care îl are ficțiunea în aceste povestiri ne conving înseși referirile autorului cu diferite prilejuri la multe aspecte din viața sa. Așa, bunăoară, am putea cita articolul apărut în noiembrie 1939 într-un ziar din Oradea, în care Józsa Béla vorbește despre timpurile co-

pilării sale când păzea oile sau vindea ziare. Este interesant de remarcat că numele de Andriș e folosit de Józsa Béla chiar ca pseudonim în publicistică.

În plină maturitate artistică, Józsa Béla evocă zilele copilăriei, pline de mistere și culori cînd, alături de păcurarul Achim, în microcosmosul său, începe să cunoască nedreptățile sociale (povestirea Andriș). Această suferință, comună cu aceea a lui Achim, pune amprenta pe structura sa

sufletească. Achim, păcurarul român, devine în viața sa un factor important care îi călăuzește nu numai gândurile ci și faptele.

Povestirile ne permit să-i cunoaștem nu numai largul univers sufletec, talentul și pasiunea, ci și rădăcina poziției sale ferme. Conținutul profund uman al întregii sale vieți și activități. Andriș este acel Józsa Béla la care simțul dreptății primează asupra întregii sale existențe.

Povestire de JOZSA BELA

Dimineața s-au trezit devreme. Uitându-se spre cer n-au putut să bănuiască locul unde se va sparge întinerul.

Lui Andriș îi era tare frig la picioare, pe cînd mina oile spre țarc. Noroiul de ieri nu era încă zvîntat și țina cleioasă, amestecată cu urina de oaie, îl stropea în obraz.

Era nevoit să împartă oile în două țarcuri, căci se apucase și stăpînul de muls, astfel ca să poată ajunge cașcavalul mai repede în oraș. Dar degeaba se căznea stăpînul. Deși începuseră mulsul deodată, oaia lui Achim păștea de mult în fundul brazdei, pe cînd cea a stăpînului se uita înapoi spre el, mirată că ce Dumnezeu o mai pipăie atîta acest om neindemînat. Stăpînul îl zorea totuși permanent.

— Hai grăbește-te, Achim. Hai mă, că nu ajungem la timp și alții o să-și vîndă marfa sub nasul nostru. Hai mină, mă, odată, Dumnezeu-l mîti!

Înjura, deși zeci de oi se înghesuiau în fața țarcului său.

Așa era el. Dacă nu avea cu cine, se certa singur, înjurîndu-se cu aprindere chiar și de mamă. De asta se și temeau de el toți ai casei.

Andriș a spintecat în grabă lemnele aduse încă de cu seară, a cărat o găleată cu apă de la pîriu, apoi a pornit după oile care behăiau undeva, departe. Le-a minat spre panta cu arbuști căci încă nu isprăviseră de păscut. Acolo, sub pădure, dorea el să ajungă, urmînd apoi, la întoarcere, să treacă prin sfecăria lui Dombi Kis János.

Soarele tăia se o borbă printre nori și acum se străduia s-o lărgească. Cu încetul zarea prindea să se încălzească.

Se juca cu ciinele și cu berbecul. Cu amîndoi, deoarece pe amîndoi îi socotea ai lui. Ciinele îi fusese dăruit de un vecin. Ce-i drept, pentru că își inchipuse că nu mai are zile, atît era de prăpădit. Dar Andriș îl hrănise cu tot ce era mai bun din cîte putuse și el face rost, așa că acum Bodri se făcuse un dulău de toată frumusețea.

Au ajuns la șosea. Circulația era mare — pe aici se mergea la țîrgul de la Ocland. Treceau, pe rînd, vaci, cai, căruțe, oameni. Un grup de vreo șase bărbați mergea pe lîngă o căruță, în

și cuibul de pițigoi. Dar în ultimul timp nici ei nu mai apăruseră. Ceilalți nu-l băgau în seamă pe ciobanul stînei, chiar dacă venea în sat după sare, mălai sau ca să-și cheme stăpînul cînd se imboldăvea vreo oaie, nimeni nu se uita la el și asta mai ales de cînd în loc de bocanci, stăpînul i-a cumpărat opinci. De atunci își băteau joc de el: „Opincarul! Opincarul!” Chiar și sîstîtul ăla de Molnár Gyuri din marginea satului îi strigă, e drept de departe: „Opincarule, opincarule!” Dar dacă cumva îl bătea, taică-s-o îl amenința, strigînd: „Copilul meu numai de mine și de Dumnezeu poate fi bătut! Ați înțeles? Mă derbedeilor!”

Și acum se terminase tot ceea ce așteptase cu atîta dor. A rămas singur. În jurul său se căscase o prăpastie.

Și căruța a pornit mai departe. Îl durea inima, tare îl durea, fiindcă prea multe o apăsau. Ochii i se umeziseră. Plîngînd, s-a aplecat pe marginea șanțului, peste arbuștii sălbateci.

L-a trezit o lovitură ascuțită în coastă. Stăpînul stătea lîngă el, roșu de furie. Ciinele, cu coada între picioare, se strecură și dispăru.

— Derbedeule, oile au intrat în cîmp și mîncîcă sfecle. Toată vara nu ciștig atîta ca să plătesc sfecle lui Dombi János!

L-a lovit peste față cu putere. L-a lovit cu sete pînă cînd Andriș căzu pe marginea șanțului, iar de colo se rostogoli în fundul lui.

Pînă acum stăpînul nu-l lovisese niciodată. Îl suduia mereu și asta îi făcea multă amărăciune lui Andriș, dar de lovit... Lovitura de picior și palma de pe față îl ardeau ca focul. Mai ales acum, cînd și fără lovituri îl durea atît de tare viața...

— Pe mine să nu mă lovești, să știi... dumneata... dumneata...

Voia să spună ceva mare, deosebit, grav, cu care să poată doborî pe omul acesta pe care-l ura.

— ...dumneata ești un ciine, n-ai decît să-ți îngrijești și să-ți mîi singur oile!

Zicînd acestea, sărise peste șanț, spre stînga din față și alergase pe lîngă cîmpul cu sfecle al lui Dombi Kis. Ajungînd în vîrf se cuibărise într-o tufă, acolo îi făcuse culcușul și lui Bodri

timp ce sus, pe car, un bătrîn cu o mustață stufoasă îmboldea cailă ce nu păreau deloc dispuși să pornească în trap.

Andriș l-a recunoscut pe bătrîn, era consăteanul său Gázsó Péter. Îl salută:

— Să dea Dumnezeu bine, Péter baci!

Bătrînul s-a uitat chiorș la copilul de pe marginea drumului și nu l-a recunoscut pînă cînd acesta nu și-a spus numele. Și atunci l-a apucat mila.

— Bietul de tine, ai ajuns orfan!

Ochii lui Andriș s-au făcut mari:

— Cum... ce... eu, orfan?...

Bătrînul a tras de hățuri, deși cailă stăteau și așa, i-a povestit în grabă că, duminică, jumătate din sat se încăierase la circiumă. Kicsi János și Sinka Pista ajunseseră la spital, iar alții douăzeci, printre care și tatăl lui Andriș, la închisoare.

O prăpastie i s-a deschis în față, parcă se învîrtea pămîntul cu el în cercuri largi, parcă satul, pădurea, oamenii, cosașii de pe deal și biserică al cărei turn se zărea departe, cu toții și toate parcă ar fi fugit de el. Și, pe bucățica de pămînt rămasă, se aflau numai el, ciinele și berbecul său, și Achim.

Deci la rusalii nu se va mai duce acasă, deși avea chiar înlocuitor pentru o zi. N-o să mai poată sta de vorbă în grădina lui Pálco. Seara n-o să mai privească dansul flăcăilor, figurile lor aprinse. Nu mai putea merge acasă. Va fi arătat cu degetul, ca Varga Pisti: „Iată feciorul celui întemnițat...”

Și cum așteptase...

E adevărat că aici avea doi prieteni cu care hoinărea uneori prin pădure. Le-a arătat chiar

și timp de două zile îi iscodise pe cei din jur. Spre seara primei zile, stăpînul veni la oi împreună cu fiul său. Cu ajutorul lui mina oile spre țarc. Dar ele nu prea voiau să-l asculte, trebuia să le împingă una cite una. Dar ele nu voiau și pace.

În ziua următoare fiul stăpînului n-a mai venit. Achim a minat oile în jurul stînei ca, între timp, să poată frămînta și cașul.

După masă însă i-au descoperit ascunzișul, fiindcă Bodri o tulise spre stînga și s-a întors aducînd cu el, pe celălalt prieten, berbecul. La puțină vreme după aceea a apărut, gîfîind, stăpînul.

— Apoi aici să nu vă apropiați, i-a strigat Andriș, strîngînd o mulțime de pietre ca să-și apere poziția.

Panta era abruptă, iar pe partea cealaltă nu se putea ajunge sus.

Stăpînul observase coada ciinelui care se mișca sfidător.

— Andriș, hai, coboară că, de nu, te alung... Mă auzi, Andriș?

Ca răspuns, Andriș i-a trimis cîteva pietroaie și numai după ce a auzit de jos injurăturile stăpînului, i-a răspuns:

— Să nu vă încumetați pînă aici, că oricine se apropie va fi doborît, și dumneata, și Dombi Gyuri, și Dombi Kis, și toți cîți sînt!

Stăpînul s-a întors la stînga. Spre înserat, pe virful stîncii sosi Achim cu propuneri de pace. În dosul mustăților aspre se ascundea un zîmbet în timp ce mingia creștetul lui Andriș...

Traducere și prezentare de
I. SĂLAJAN

VECII

Tărîmul, tare cum e piatra,
stă-nfruntînd furtuna grea —
valul nu-l făcut să stea;
mai frumoasă-n urmă-l valta.

Valul a pierit în mare;
norul negru s-a pierdut —
tărîmul, veșnic și tăcut,
ride ca un om în soare.

GEORGE DEMETRU PAN

PATRIE

Patrie, pămînt de dor,
Șes cu ape, munți de piatră,
Cîntec, pasăre și vatră,
Flori de cimbru și mohor,
Graț de buciur carpatin
Stors din miere și pelin.

Ies din taină an de an
De sub brazda neagră-ntoarsă.
Rest de arc sau lance arsă.
De la Gelu, Glod, Bogdan,
Brațe ce-au sădit victorii
La răspîntii de istorii.

Furul tău de griu bălan
Are-n spic, sîntă povară,
Focul dragostei de țară
Ce-a ars viu prin Bărăgan
Și-au păstrat-o sub țărîna
Cei căzuți cu arma-n mină...

Inima de sub gorun
Mistuită, bate încă.
Și din rădăcină urcă
Străbătînd prin trunchi bătrîn
Ca o flămară ce-naltă
Drepturi vechi și cutezanță.

Patrie, pămînt de dor
Răsplămăditor de firi
Prag etern de împletiri
De trecut și viitor
În adîncul tău hrănești
Dor din vetre bătrînești.

MARIN CALIN

APUN CU ZORII

Mă numesc Primăvara.
Nu am alt nume.
Mamă: toamna mi-a fost.
Tată: iarna — se spune.

Am trecut prin zăpezi,
ca o mireasă,
desculță, cum vezi
și frumoasă.

Prin furtuni avîntată
ca fulgerarea —
neferecată
trec munții, marea.

Invadez bulevarde,
imense livezi,
cu frunze
și flori în amiezi.

Pe unde-mi trec pașii
cîntă viorile —
apun cu zorii
privighetoriile;

Asediez cu flori
întreaga lume —
mă numesc Primăvara,
nu am alt nume;

Mamă — Toamna mi-a fost.
Tată — Iarna, se spune!

MIHAI GAVRIL

I. C. FRIMU

50 DE ANI DE LA MOARTEA LUI

A trecut o jumătate de veac de la moartea lui! Parcă-l văd și acum, așa cum l-am văzut, la Iași, în toamna anului 1918! Era așa cum l-a descris N. D. Cocea, în februarie 1911: înalt, cu statura puternică, cu trăsăturile feței săpate adinc. Mergea încet, era aproape greoi în mișcări. În atitudinea, ca și în acțiunea lui veșnic cumpătată, chibzuită, Frimu păstra toată firea țăranelor moldovene.

Atunci, în acea zi de toamnă însoțită, doi ucenici de tipografie conduceam pe stolerul moldovan, I. C. Frimu, din strada Langa, unde se afla sediul socialiștilor ieșeni, la sala corporațiilor, unde-l așteptau sute de muncitori, unii încă îmbrăcați în tunici militare, ca să-i audă indemnul la luptă pentru o viață nouă. Și le-a vorbit Frimu, cu graiul său molcom, cu pilde din viața lor cea grea, pe care au dus-o în timpul războiului și de cea care li se cuvenea după terminarea lui. Stăteam în picioare, lipit de perete și sorbeam vorbirea sa simplă, sfă-

toasă, de uncheș. Oamenii aceia care-l ascultau, așa cum ieșiseră din tipografii, cu minile și obrazul mînjite de cerneluri, erau vrăjiți de cuvîntul lui, parcă se deșteptaseră atunci dintr-un somn greu. Aveam impresia că eram o mare familie, întocmită din copii și nepoți, cu toții ascultînd povestea cea nouă rostită de un bunic, care era Ion C. Frimu.

Fiu de țaran din satul Birzești, fostul județ Vaslui, născut la 4 octombrie 1871, Frimu a trăit numai 47 de ani, din care un sfert de veac l-a dăruit deșteptării muncitorilor și țărănilor la viața nouă. Frimu a fost figura cea mai reprezentativă din mișcarea noastră socialistă, care a împletit în munca sa de zi cu zi năzuințele țărănimii din care se trăgea, cu cele ale clasei muncitoare, în mijlocul căreia era un permanent stegar.

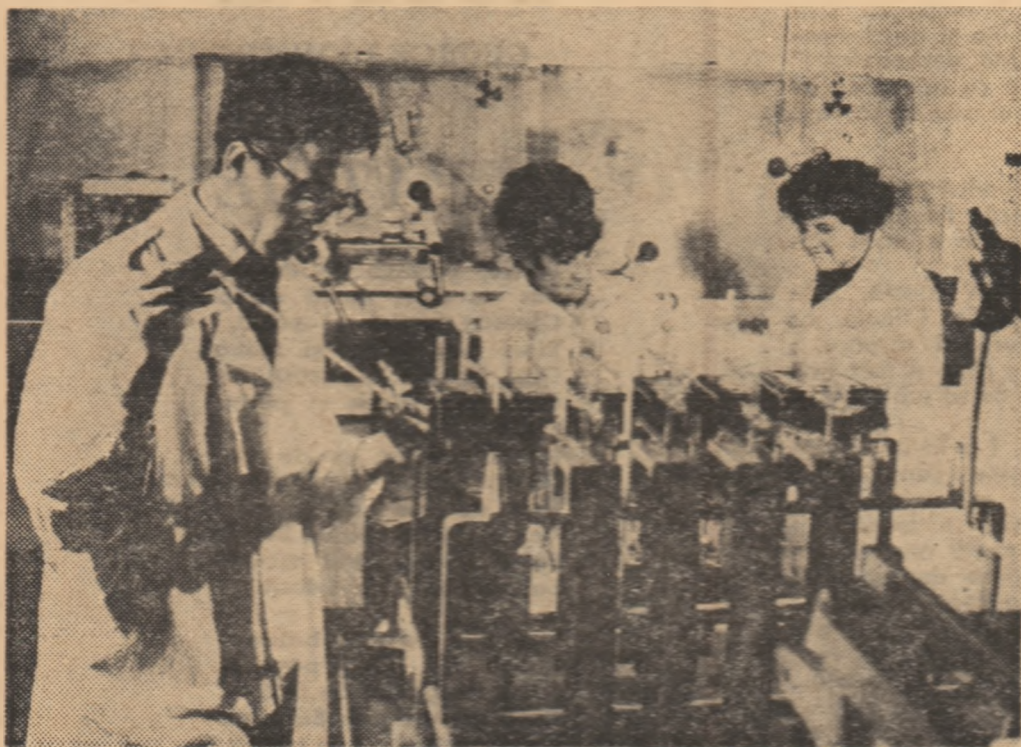
Încă de tînră era o figură deosebită în mișcarea socialistă din veacul trecut. La un congres din vremea aceea, el povestea că făcuse propagandă în satul său Birzești și

trăsese învățătură că țărănilor trebuie să le vorbești cu multă căldură și în graiul lor. „Colectivismul (comunismul) ar fi ușor de priceput de țărani dacă li s-ar spune că după cum au drepturi la imaș, tot astfel ar putea să aibă drepturi la arătură“.

Printre cei căzuți cu steagul în mînă pentru vremurile însoțite de azi se află și marea noastră înaintaș Ion C. Frimu. Viața lui a fost curmată în noaptea de 6 spre 7 februarie 1919 — acum o jumătate de veac — la spitalul Colentina, în urma schingiuirilor la care fusese supus în beciurile poliției Capitalei, după evenimentele sîngeroase de la 13 decembrie 1918. Torturile au fost urmate de un regim de înfometare și de o criminală neîngrijire în temniță și spital.

Să-i cinstim memoria ca unui înalt premergător!

I. FELEA

În laboratorul de biofizică a radiațiilor de la I.M.F. București

Actualitatea științifică

GLIMEE

Comisia internațională pentru studiul versanților, întrunită la New Delhi cu prilejul recentului Congres internațional de geografie, a acceptat introducerea unui nou termen științific în atlasele de geomorfologie: glimee. Acest termen, propus de prof. dr. doc. Tiberiu Morariu, membru corespondent al Academiei Republicii Socialiste România, înseamnă vâlurii de teren și vine să consacre pe plan mondial o importanță descoperire științifică românească. Este vorba de terenurile rezultate în urma unor fenomene de alunecare masivă, dar stabilizate între timp și care prezintă o certă valoare economică. Omul de știință român a observat că unele terenuri supuse fenomenului de alunecare s-au consolidat de mult, formîndu-se „glimee“. Mai mult, prof. dr. doc. Tiberiu Morariu a reușit să stabilească, pentru prima dată în lume, vîrsta acestora prin metoda analizelor de polen. Astfel, printr-un simplu sondaj, în prezent specialiștii pot căpăta informații sigure asupra datei alunecării terenului și oportunității încadrării suprafețelor respective în circuitul economic. Comunicarea susținută pe această temă la New Delhi a trezit un viu interes. Ca o recunoaștere a contribuțiilor științifice românești în acest domeniu, savantul român a fost desemnat să conducă o comisie internațională pentru cartarea geomorfologică a formelor de teren.

APARAT PENTRU DETERMINAREA VITEZEI DE REACȚIE A ȘOFERILOR

Inginerul Eugen Pascu, de la atelierele d'actice ale Universității din Cluj, a realizat după indicațiile profesorului universitar Benjamin Zorgo, de la catedra de psihologie, un aparat ce ajutătorul căruia se poate determina viteza de reacție a conducătorilor de

autovehicule. Aparatul funcționează cu 12 canale de înregistrare grafică a diferiților indici fiziologici, dintre care două inscriu momentul și respectiv intensitatea reacției. Aparatul poate fi utilizat și ca instrument de antrenare, de educare a atenției și crearea a anumitor reflexe strict necesare conducătorilor de autovehicule. El a fost astfel conceput încît permite adaptarea unui ecran cinematografic pe care se pot proiecta filme cu aspecte d'n circulația cotidiană pe drumurile publice, dînd celor care se antrenează impresia că se află la volanul unei mașini în plin mers.

AUTOMATICA ÎN AJUTORUL AVIAȚIEI DE PASAGERI

Aerogara centrală d'n Moscova este una din cele mai moderne instituții ale Aeroflotului. De trei ani, ea deservește pasagerii liniilor aeriene contribuind astfel la sporirea capacității aeroporturilor Vnuukovo, Domodedovo, Șeremetievo și Bikovo, d'n jurul Moscovei.

Aerogara este înzestrată cu cele mai noi realizări ale tehnicii. Astfel, aparatul telefonic „Avtonabor-29“ permite, de pildă, să se ia legătura imediată cu orice filială a aerogării. Pentru aceasta, trebuie numai să apeși pe o clapă și instalația electronică formează imediat numărul abonatului. Mașina electronică „Minsk-23“ expediază în 24 de ore pînă la 20 000 de telegrame, deservind pasagerii care se află în tranzit pe toate aeroporturile U.R.S.S. Mașina răspunde imediat dacă se poate zbura cu cursa necesară. Dacă o asemenea posibilitate nu există, ea găsește imediat cursa cea mai apropiată. Toate cererile nerezolvate se păstrează în dispozitivul de memorare al mașinii pentru a ajuta apoi la întocmirea mai rațională a itinerarului.

MAGNETOFON PORTATIV CU CIRCUITE INTEGRATE

Compania japoneză „Sony“ a început să fabrice magnetofone portative cu circuite integrate. Dimensiunile magnetofonului portativ sînt de 37x90x135 mm, iar greutatea numai 600 g. Alimentarea magnetofonului se face atît de la rețeaua electrică, cît și de la baterii.

ALGELE — HRANA VIITORULUI

de prof. dr. doc. H. CHIRILEI

În zilele noastre, omenirea este tot mai mult preocupată de problema insuficienței de hrană în unele regiuni populate ale globului terestru. Așa se explică întrunirile destul de dese în cadrul F.A.O.-ului în care se dezbate astfel de probleme, dîndu-se indicații de felul cum trebuie rezolvată această problemă.

Actualmente, biologii și-au îndreptat atenția spre o nouă sursă de hrană care nu necesită investiții mari și nici greutăți în obținerea lor: algele.

Dar ce sînt algele? Ele sînt plante de apă cu organizația inferioară, care populează mările, oceanele, fluviile, riurile și lacurile. Ele sînt lipsite de rădăcini, tulpină și frunze; nu fac flori și, în consecință, nici fructe și semințe, cum sîntem obișnuiți să vedem la plantele terestre sălbatice sau cultivate.

Se cunosc patru mari grupe de alge: albastre, verzi, brune și roșii, numire pe care au primit-o datorită pigmentilor albaștri, verzi, bruni sau roșii care predomină în corpul lor.

Dar oricare ar fi culoarea lor, afară de cea verde, ele totdeauna prezintă clorofilă, pigmentul verde care le permite să folosească energia luminii solare în producerea substanțelor organice (zaharuri, grăsimi, proteine) din apa în care trăiesc și din bioxidul de carbon și cîteva săruri dizolvate în ea.

Algele sînt mari producătoare de substanțe organice, însă din păcate nu sînt decît puțin folosite de om. În Japonia se extrage dintr-o algă roșie (Gelidium) agar-agarul, o substanță gelatinoasă ce servește în laboratoarele de microbiologie ca substrat pentru cultura microbilor (bacterii și ciuperci). Din alte alge (brune) se extrage o substanță organică: acidul algic întrebuintat în industria farmaceutică.

În Japonia și R.P. Chineză anumite alge verzi și chiar roșii sînt folosite ca hrană. În aceste țări, algele marine sînt consumate sub formă de salată, prăjite, murate în oțet sau preparate cu sirop, sub formă de dulceață etc.

O algă, considerată drept hrana viitorului, este Chlorella, plantă de apă dulce. În Algeria și alte țări din Africa de Nord, această algă verde este cultivată deja în bazine cu apă unde nu trebuie să se asigure decît lumină îndestulătoare, cantități mici de substanțe minerale și o aerisire permanentă. Chlorella uscată și măcinată are un gust plăcut.

Algele marine sînt întrebuintate în unele țări ca îngrășămintă pentru plantele de cultură. Față de îngrășămintele organice obișnuite (gu-

noiul de grajd, composturi etc.), algele marine prezintă mai multe avantaje. În primul rînd sînt mai bogate în substanțe minerale (azot, potasiu, calciu, fosfor etc.) decît plantele terestre. În al doilea rînd, ele nu conțin semințe de buruieni și nu răspîndesc boli criptogamice.

Dar algele pot servi și ca hrană pentru animale. Sub formă uscată, ele pot înlocui furajele. Numeroase observații arată că vacile hrănite cu alge verzi ce trăiesc în mări și oceane, fluviu, dau mai mult lapte; porcii se îngrășă mai repede, carnea oilor capătă un gust mai plăcut. În afară de acestea algele consumate de animale contribuie la ridicarea fecundității lor.

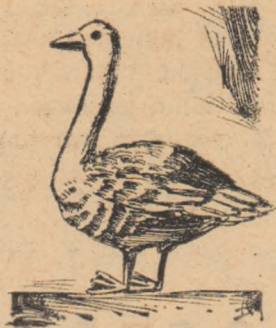
Iată o serie de particularități care au făcut pe biologi, chimiști să le cerceteze mai îndeaproape sub aspectul principiilor nutritive.

Analizele privind compoziția chimică a algelor arată că valoarea lor nutritivă în stare uscată se apropie de a finului de bună calitate. Această valoare nutritivă ridicată se explică prin conținutul lor bogat în proteine (de 40—60 la sută din greutatea uscată) precum și prin prezența unor săruri minerale esențiale pentru sănătatea animalelor: săruri de mangan, iod, și a unor vitamine. S-a stabilit că alga cunoscută sub numele de „salată de mare“ conține precursorul vitaminei A (carotenul) în cantitatea în care este și în varză și vitamina C în cantitatea în care este în portocale.

Folosirea algelor pentru obținerea unor produse destinate alimentării omului și animalelor se bucură de o atenție deosebită în unele țări. Studiile efectuate în laboratoarele americane, japoneze și sovietice arată că algele ar putea fi utilizate ca sursă principală pentru producerea hranei necesare cosmonauților. Pentru moment au fost puse la punct procedee de extragerea din alge a provitaminelor A și vitaminei C. La Institutul de biochimie al Academiei de științe ucrainiene din Kiev s-a extras din 1 000 m.c. în care a trăit alga Dunaliella salina (descoperită și studiată de savantul român, fiziologul Em. C. Teodorescu, fondatorul fiziologiei românești, în apa lacurilor sărate din Dobrogea) 1 kg de provitamină A cristalizată. Acest randament este ridicat pentru o substanță de tip vitaminic.

Cercetări asupra cultivării algelor se efectuează și la noi în țară în laboratoarele de fiziologie vegetală din cadrul Institutului de biologie „Traian Săvulescu“ din București și Centrul de cercetări biologice al Academiei Republicii Socialiste România din Cluj.

PRODUCĂTORI!

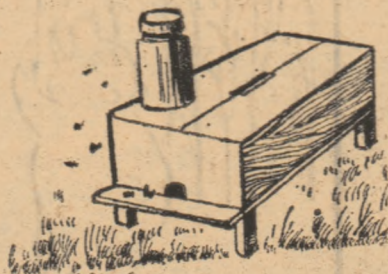
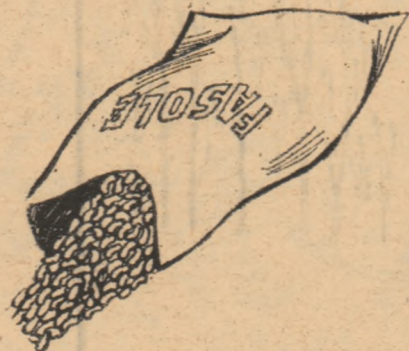

Vă puteți asigura o valorificare avantajoasă a păsărilor, iepurilor de casă, a producției de miere și ceară de albine, a fînului și fasolei, prin încheierea de contracte cu COOPERATIVELE DE CONSUM.

La încheierea contractelor primiți avansuri în bani de 35—45 la sută din valoarea produselor contractate.

Adresați-vă COOPERATIVELOR DE CONSUM și achizitorilor acestora pentru încheierea de contracte.

1 NEGRU 15 VIOLET
6 VERDE OLIV 18 GRI TOP
3 BLEU VERT 25 CARMIN
și în orice alte culori și nuanțe

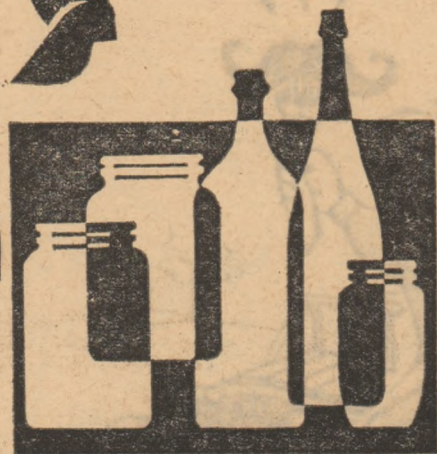
Respectați modul de întrebuințare indicat pe fiecare plic „G A L U S”

Consultați tabelele de culori
„G A L U S”

...ci recuperați

**în bani
valoarea
sticlelor**

PREDINDU-LE LA CENTRELE DE RECUPERARE

I. R. V. A.

O MĂSURĂ NECESARĂ DE PREVEDERE

ASIGURAREA LA ADAS

XXI

În numărul de astăzi al revistei ne vom opri asupra unei probleme de primă importanță pentru asigurați. Ne vom referi la plata despăgubirilor și a sumelor asigurate. Astfel, ca urmare a creșterii numărului asiguraților și a bunurilor cuprinse în asigurare, sumele plătite de ADAS drept despăgubiri, au crescut substanțial. Citeva exemple pot fi edificatoare pentru a ilustra cele de mai sus: în anul care a trecut, ADAS a plătit peste 820 000 de daune și 80 000 de sume asigurate, în valoare de aproape 620 000 000 lei. Mai mult de jumătate din această sumă s-a plătit în cadrul asigurațiilor facultative.

ADAS a luat toate măsurile în vederea achitării operative a drepturilor ce se cuvin asiguraților. Dar pentru ca aceștia să intre în posesia sumelor ce li se cuvin, într-un termen cât mai scurt, trebuie să se îndeplinească unele obligații. Ne referim, în mod deosebit, la obligația de a anunța la timp daunele suferite sau ivirea situației de plată a unor sume asigurate.

Asigurații trebuie să anunțe consiliile populare (iar în orașe — unitățile ADAS), în scris, în termen de 24 de ore, pierderea, vătămarea ori distrugerea bunurilor (casnice, autovehicule, animale etc.). În ceea ce privește culturile agricole și rodul viilor, înștiințarea unităților ADAS, despre vătămarea ori distrugerea lor, trebuie să se facă în termen de 5 zile de la data producerii daunei. De asemenea, solicitantii despăgubirilor trebuie să prezinte actele

doveditoare necesare, specificate de altfel și în contractele de asigurare, și să dea posibilitatea de verificare a pagubei. Respectarea acestor obligații, ce revin asiguraților, permite ca despăgubirile să fie stabilite și achitate cu cea mai mare operativitate.

De altfel, pe linia aceasta există o preocupare continuă în vederea bunei deserviri a asiguraților. În acest scop, s-au luat, așa cum spunem, toate măsurile. Cunoșcând că, cu cât asigurații intră mai repede în posesia sumelor cuvenite, cu atât își vor acoperi mai devreme pagubele suferite, Administrația Asigurațiilor de Stat a făcut din durata de lichidare a daunelor, un indicator al calității muncii, urmărit continuu în vederea îmbunătățirii.

Reducerea duratei de lichidare a daunelor depinde însă, în mare măsură, de felul cum își îndeplinesc obligațiile rezultate din H.C.M. 1384/1957, consiliile populare comunale și orașenești, cărora le revin sarcini concrete pe această linie.

Desigur, activitatea de lichidare a daunelor și de plată a sumelor asigurate este mult mai complexă. Am relevat doar unele aspecte, în dorința de a scoate în evidență un fapt esențial: că Administrația Asigurațiilor de Stat plătește cu operativitate sumele cuvenite asiguraților, ceea ce constituie — de fapt — încă un motiv în plus pentru încheierea de diferite asigurări.

AUREL CRIȘAN

DOUĂ VARIANTE...

— Tovarășe agronom, v-am adus ieri pentru gazeta de perete un articol. Știi... e vorba despre dumneavoastră. Un articol critic.

— Mda... I-am citit. E foarte interesant, e foarte documentat, e foarte combativ... L-ai scris singur sau ți-a mai ajutat cineva?

— L-am scris singur... De ce mă întrebați? L-ați găsit prea tare?...

— Păi...

— Țăi, dumneavoastră care faceți parte din colectivul gazetei de perete, ar trebui să încurajați critica...

— Firește, eu o încurajez pe cât pot. D-aia te întrebam dacă l-ai scris în colaborare, să-l încurajez și pe celălalt...

— Atunci o să apară, nu?

— Desigur...

— Cu toate lipsurile dumneavoastră pe care le semnalez...

— Absolut... Atît doar că n-ai respectat ortografia. Se pare că nu prea cunoști dumneata regulile punctuației. Unde trebuie să pui virgulă ai pus punct, în loc de semnul întrebare, l-ai pus pe cel de exclamație... Ți-am îndreptat eu ortografia. Iată aici articolul cu punctuația dumitale. Citește-l.

— „...Tovarășul agronom folosește metode de comandă. E birocrat. Nu

se preocupă de bunul mers al cooperativei. Acesta e un lucru cunoscut: nu ajută tinerii brigadieri. Inițiativele pozitive sînt frînte, actele de servilism și familiuțele sînt încurajate. Propunerile venite de la cooperatori n-au ce căuta la el. În dosare! Cînd cineva îi cere sprijinul, tovarășul agronom îl dă afară cu nepăsarea și îngîmfarea care dovedesc un stil de muncă învechit.

Propunem să se ia măsuri în toate sectoarele unde se mai găsesc astfel de oameni ca inginerul nostru. Nicăieri și niciodată nu vom acorda încrederea unui asemenea om”.

— Așa... și acum iată același articol al dumitale, cu ortografia pusă la punct de mine. N-am schimbat nici un cuvînt.

— „...Tovarășul inginer folosește metode de comandă? E birocrat?

Nu! Se preocupă de bunul mers al cooperativei. Acesta e un lucru cunoscut, nu? Ajută tinerii brigadieri și inițiativele pozitive. Sînt frînte actele de servilism și familiuțele sînt încurajate propunerile venite de la cooperatori. N-au ce căuta la el în dosare. Cînd cineva îi cere sprijinul, tovarășul agronom îl dă! Afară cu nepăsarea și îngîmfarea care dovedesc un stil de muncă învechit. Propunem să se ia măsuri în toate sectoarele. Unde se mai găsesc astfel de oameni ca inginerul nostru? Nicăieri și niciodată! Nu? Vom acorda încrederea unui asemenea om!”

— Asta, tovarășe agronom, este, cum s-ar spune, ortografie pusă în slujba criticii! Nu?

I. AVIAN

EPIGRAMA

Ion bea lapte (e sportiv)
Și uite că-i voinic cît șapte
Radu — țulcă (e bețiv)
Și e totuși... papă-lapte.

Sătenilor care circulă prin
mijlocul drumului

Dezlegați, vă rog, misterul
Unora din trecători:
Oricît de senin e cerul,
Ei sînt tot cu... capu-n nori.

Unui rutierist

Cu tractorul, la arat,
Era „în pom” la figurat.
Azi s-a ciocnit, și bietul om
E și la propriu... tot în pom.

DOREL ȘORA

NU UMFLAȚI COMANDA

La întreprinderea de aprovizionare a cooperativelor agricole din județul Olt domnește, ce-i drept, o ordine desăvîrșită. Materialele, utilajele de tot felul sînt rînduite exemplar. Ca la expoziție.

Intr-un loc, selectoarele. Aliniate pe flanc și în adîncime. Intr-alt loc, accesoriile selectoarelor. Intr-altul, prășitoarele, apoi colacii de sîrmă pentru spalieri, apoi căruțele.

Parcă le-ar fi strigat cineva:

— Alinierea! Drepti!
Și toate au încremenit așa. De astă-vară Cîteva, din pragul toamnei. Să vadă toată lumea ce frumos stau. Cum trebuie organizată o expoziție. De utilaje și materiale pe care nu vine să le ridice nimeni.

Nimeni? Ar fi prea general spus. Nu vine să le ridice cooperativa agricolă Tătulești, care le-a comandat. Nu vine nici c.a.p. Comăna. Nici c.a.p. Mîlcov, nici c.a.p. Piatra Olt.

Degeaba le trimite întreprinderea semnale de ajutor. Conducerea cooperativei tac. Adică, lăsați-le acolo, nu stricați expoziția. Ar fi păcat. Dacă le-am fi folosit în campania de toamnă, cine le-ar mai fi putut admira așa de aliniate și încremenite?

Acum, a căzut zăpada. A stricat expoziția. Selectoarele selectează fulgi. Căruțele fac și ele ceva: s-au încărcat cu omăt. Prășitoarele scurmă din greu.

Baba Dochia, cam grea de cap în cojoacele ei, se întreabă:

— De ce or fi comandat ăștia materiale și utilaje dacă nu vin să le ridice?

Chiar așa. De ce să comanzi ceva dacă nu-ți trebuie? Iar dacă-ți trebuie, de ce nu vii să-l ridici la timp? Din această dilemă, există o singură ieșire: comanda să nu depășească necesarul real. Nu umflați comanda. N-o confundați cu un balon. S-ar putea să se spargă și nu în capul altora.

N. CULCEA

Desen de V. CRĂIȚA MÎNDRA

VIRGULA ȘI PUNCTUL

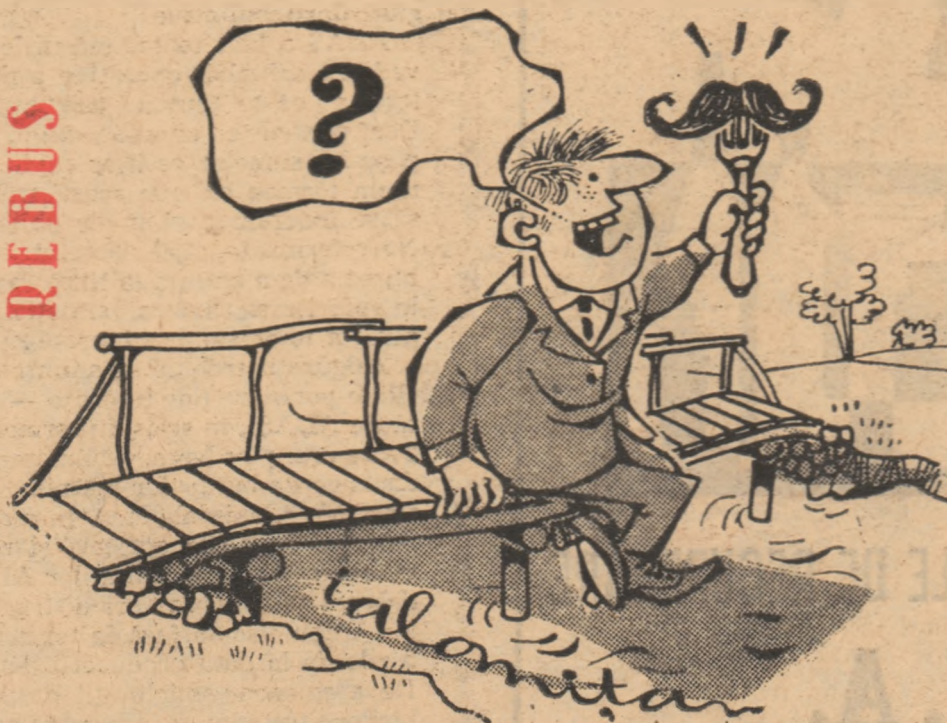
— Eu sînt răgazul dintre două gînduri
Șperacul ce deschide limpezimi prin rînduri.
Sînt spațiul plin de înțelesuri dintre e și-a fost
De nu sînt eu nimic ce-i scris nu are rost.
Mai mult — și-aceasta fără laudă de mine
Întîi sînt eu — și-apoi cuvîntul vine.
De-atîta trîncăneală și prostie deșirată
De-atîta zbîrlîndu-se, îi replică pe dată:
— Se vede treaba că ești o făptură fără minte
Și nici din cale-afară de cuminte
C-alminteri ai pricepe care-ți e menirea:
Mereu același lucru — despărțirea!

V. ZAMFIRESCU

Știi ce cîntec se interpretează? Răspunsul îl veți afla în numărul viitor.
Explicația cîntecului-rebus de săptămîna trecută: Și lampa singură s-a stins.

Desen de AL. CLENCIU

CÎNTEC- REBUS

PILULE AMARE

Uitucul

Trebuie să recunoaștem că Mircea Preda din Șerbănești (Olt) este un om serios. Nu-i plac aventurile sentimentale. Cînd cunoaște o fată, ca să-i dovedească temeinicia intențiilor sale, o ia de nevastă. Așa s-a întimplat și cu Eugenia Văduva din Peșteana (Gorj). S-au cunoscut și s-au căsătorit.

Mircea Preda a uitat însă un mic amănunt: că mai era căsătorit la el în sat cu Maria Paraschiv. Și o să iasă acum o... „nuntă”! Iar Eugenia Văduva, grăbindu-se la mărițiș, fără să-și cunoască bine partenerul, va rămîne precum îi e numele.

Abracadabra

Această formulă magică făcea parte din bagajul vrăjitoresc al Elenei Rostoș din Cîmpulung (Suceava). Alături de asemenea cuvinte care îi fascinau pe cei slabi de înțeles, ea mai folosea sticlucă cu apă colorată.

Își întinsese plasa prin satele învecinate și s-au găsit naivi care au căzut în ea. Pentru 1500 de lei cîcă vindeca boli, lega și desfăcea iubiri... Aceste diferite șarlatanii nu aveau totuși o taxă fixă. De la caz la caz, Elena Rostoș mai lăsa din preț. Dar acum o să i se dea exact cît merită. Fără tocmeală.

Paltoane pentru scaldat

Acum, în plină iarnă, la magazinele din localitățile doljene Vela și Caraula nu se găsește îmbrăcăminte călduroasă pentru copii. Probabil că gestionarii așteaptă vara ca să aducă și aceste sortimente. Oare pe cînd dumnealor erau copii, paltoanele se îmbrăcau la scaldat, sau tot la săniuș?

Becuri pentru decor

Anul acesta se împlinesc 10 ani de la electrificarea comunei Țițești (Argeș). Aniversarea acestui eveniment este sărbătorită într-un mod foarte curios de către întreprinderea de electricitate: pe ulițe domnește un întuneric deplin. Becurile agățate în înalțul stîlpilor sînt numai de decor? În această problemă se simte nevoia să se facă urgent lumină.

Cu miros

Nu vă aprovizionați cu carne „pe sub mină”. E riscant pentru sănătatea dumneavoastră.

Sătenii din Murfatlar au cumpărat cu încredere carne de la Ion Petru, un individ care apăsese în sat numai ca să-și plaseze marfa. Dar de unde își procura el această marfă? De pe platforma abatorului unde serviciul sanitar arunca mezelurile și carnea confiscate. O asemenea afacere putredă nu putea să dureze mult. Se simte mirosul de la o poștă.